

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hoorden we
hoe de Farizeeën en Schriftgeleerden
tegen Jezus zeiden:

“Waarom eten uw leerlingen met onreine handen.”

Ze hebben kritiek op Jezus.

Maar wat zegt Jezus dan:

Huichelaars,

dit volk eert mij met de lippen

maar hun hart is ver van Mij.

Ik moest even aan het volgende denken!

Het gaat over onze vroegere koningin Wilhelmina.

Koningin Wilhelmina gaf met Kerstmis altijd
een speciaal diner voor het personeel.

Voor de tuinmannen en noem maar op.

En dan waren de tafels feestelijk

en natuurlijk ook koninklijk gedekt.

En zo stond er bij ieder bord ook een vingerkommetje.

Om even je vingers in te dopen

als dat nodig was.

Maar één van de tuinmannen wist dat natuurlijk niet

en zag dat vingerkommetje aan

voor een glas water en dronk dat vrolijk op.

En koning Wilhelmina zag dat.

En weet u wat ze deed!

Ze wilde haar gast absoluut niet in verlegenheid brengen.

Dus zij nam haar eigen vingerkommetje

en dronk dat ook op, als was het een glas water.

Nou, dat is voor mij nu echt een voorbeeld

van iemand die het hart op de goede plaats heeft.

Liever de wetjes van onze tafelmanieren even opzij zetten

dan iemand beledigen of voor schut zetten.

Ik denk dat dat nu precies is
wat Jezus bedoelt.
Het gaat dus om ons hart.
Niet om al die regeltjes.

Maar, kunnen wij ons hart altijd wel vertrouwen?
Ik dacht altijd dat het hart bij uitstek
de plek is waar de liefde van een mens woont.
Nou, dat is natuurlijk ook zo.
Maar blijkbaar kunnen er in ons hart
dus ook nog andere dingen huizen.
Het is nogal een heftig rijtje dat Jezus ons hier voorhoudt:
Boze gedachten, ontucht, diefstal, moord, echtbreuk,
en ga zo maar door.

Misschien mag ik er één voorbeeldje
eens uit lichten:
Boze gedachten, boosheid.
Boosheid kan op zich genomen
goed zijn en soms zelfs nodig.
Maar vaak kan het ook
uit de hand lopen met onze boosheid.

Ik denk dat u de volgende situatie
allemaal wel enigszins zult herkennen.
Je wordt in een winkel overgeslagen.
Of als het jouw beurt is in een lange rij,
dringt net iemand je vóór.
Wat kun je dan ineens een boosheid
in je voelen opkomen.
Je schrikt bijna van jezelf!

Met je verstand kun je beredeneren
dat het misschien alleen maar om een vergissing gaat.
De ander had bijvoorbeeld gewoon niet in de gaten
dat het nog niet zijn beurt was
of de winkelier had je gewoon nog even niet gezien.
Maar van binnen kook je.

En als je je niet zou inhouden
zou je ik weet niet wat kunnen doen.
Je zou bijna kunnen ontploffen van boosheid.

Maar wat is hier dan aan de hand?
Natuurlijk is het niet goed dat je wordt genegeerd
of dat iemand voordringt.
Maar waarom is je boosheid nu ineens zó fel?
Ik denk dat dat komt
omdat je misschien in je hart
al zo vaak bent teleurgesteld,
zo vaak bent genegeerd,
zo vaak aan de kant bent geschoven.
En al die pijn en al die teleurstellingen
liggen nog steeds diep verborgen, opgestapeld in je hart.

En dan bij een klein voorval kunnen dan ineens
al die pijnen en teleurstellingen
plotseling naar boven komen.
De zogenaamde druppel die de emmer doet overlopen.
En omdat het dan misschien maar om een klein voorval gaat,
maar je jezelf op dat moment absoluut
niet meer kan beheersen,
kan de schade die je aanricht
enorm groot zijn.
Ik denk dat we dat allemaal wel zullen herkennen.

Ik ken een verhaal van een Chinese vader
die zijn oudste zoon moest straffen.
Deze oudste zoon had voor de zoveelste keer
weer kattenkwaad uitgehaald,
en de vader wist:
nu moet hij het ook maar eens voelen.
Maar de vader wilde voorkomen
dat zijn straf vermengd zou kunnen worden
met zijn eigen boosheid of teleurstellingen.
Dat hij misschien zelf uit de bocht zou vliegen
met zijn straf.

Dus heel evenwichtig sprak hij met zijn oudste zoon af
dat hij diezelfde avond om zeven uur
een pak slaag zou krijgen!

Ik geloof dat dat in Nederland niet meer mag.
Maar goed, het is wel een mooi voorbeeld van
hoe je met je boosheid zou kunnen omgaan.

En de vader wilde ook nog dat de jongste zoon
niet met een zeker leedvermaak zou toekijken.
Daarom kreeg de jongste zoon de opdracht
om met een bak water en met een handdoek klaar te staan.
Om zo de pijn van het pak slaag wat te verzachten.
Ik vond dat zo'n ontroerend voorbeeld.
Een voorbeeld van hoe je
op een evenwichtige en veilige manier
met boosheid kunt omgaan!

Tot slot:

Ik denk dus dat wij onze opgestapelde boosheid
vaak moeten leren beheersen
om te voorkomen
dat we niet ineens al onze zelfbeheersing verliezen
en anderen onevenredig veel schade toebrengen.
Maar nog belangrijker is het
om alle opgekropte boosheid
stapje voor stapje onder ogen te zien.
En om de Heer te vragen
met zijn genezende liefde
al die boosheid in ons hart aan te raken.
Dat wil Hij zo graag!
Ons hart weer zuiver maken.
En bovendien kent Jezus uit zijn eigen leven
maar al te goed al die gevoelens van pijn
om overgeslagen en genegeerd te worden.
En daarom kan Hij onze boosheid zo goed begrijpen
en... genezen!
Amen.